

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-4 У. 9649/16 (2011)
Дана 09.09.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу судија: Гордана Сукновић Бојација, председник већа, др Владан Станојев и Нада Балешевић, чланови већа, уз учешће судског саветника Наташе Малинић, као записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. Из ..., ... бр. ..., кога заступају Гордана Катанић и Слободанка Петковић, адвокати из Новог Сада, Максима Горког бр. 4а, ради поништаја решења тужене ВОЈНЕ ПОШТЕ бр. 5002 БЕОГРАД Уп-2 бр. 44-26/09 од 10.10.2011. године, у извршењу одлуке Уставног суда Уж. 3990/2014 од 12.07.2016. године, у предмету престанка службе цивилног лица у војсци, у нејавној седници већа одржаној дана 09.09.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Војне поште 5002 Београд Уп-2 број 44-26/09 од 10.10.2011. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Управног суда, Одељења у Новом Саду, III-4 У. 12633/11 од 29.11.2013. године, одбијена је тужба тужиоца А.А. Из ..., поднета ради поништаја решења тужене Војне поште 5002 Београд Уп-2 број 44-26/09 од 10.10.2011. године, којим је одбијена жалба тужиоца поднета против решења Војне поште 3395 Батајница инт. бр. 03/206-10 од 08.04.2005. године, којим је тужиоцу, цивилном лицу на служби у Војној пошти 3395-2 Батајница, престала служба у Војсци, без његове сагласности, са 10.05.2005. године.

Против наведене пресуде тужила је изјавила Уставном суду уставну жалбу.

Одлуком Уставног суда Уж. 1525/2014 од 01.07.2016. године, тачком 1. диспозитива усвојена је уставна жалба А.А. и утврђено да је пресудом Управног суда, Одељења у Новом Саду, У. 12633/11 од 29.11.2013. године повређено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење, зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије. Тачком 2. диспозитива исте одлуке, поништена је наведена пресуда Управног суда и одређено да Управни суд донесе нову одлуку о тужби подносиоца уставне жалбе, поднетој против решења Војне поште 5002 Београд УП-2 број 44-26/09 од 10.10.2011. године. Тачком 3. диспозитива усвојена је уставна жалба А.А. и утврђено да је у управном поступку који је вођен пред

Војном поштом 3395 Батајница у предмету инт. бр. 03/206-10 повређено право подносиоца уставне жалбе на суђење у разумном року, зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије. Тачком 4. диспозитива утврђено је право подносиоцу уставне жалбе на накнаду нематеријалне штете у износу од 700 евра, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате и одређено да се накнада исплаћује на терет буџетских средстава-раздео Министарства правде, у року од четири месеца од дана достављања одлуке Министарству.

Према образложењу одлуке Уставног суда, Уставни суд је претходно утврдио да је решењем Војне поште 3395 Батајница инт. бр. 03/206-10 од 08.04.2005. године утврђено да подносиоцу уставне жалбе, као цивилном лицу на служби у наведеној ВП, престаје служба у Војсци Србије и Црне Горе, по потреби службе, дана 10.05.2005. године. У поновном поступку, решавајући о жалби подносиоца против првостепеног решења, у извршењу пресуде Управног суда У. 12813/10 (2009) од 01.06.2011. године, другостепени орган је 10.10.2011. године донео решење Уп-2 број 44-26/09, којим је одбио жалбу подносиоца. У образложењу тог решења тужени орган је навео да је прибавио нове исправе, између осталих и Извештај Националне службе за запошљавање, Филијале за град Београд, број ... од 29.07.2011. године, те да је након оцене доказа утврдио да је радно место на које је тужилац био распоређен укинута и да није постојала могућност да се распореди на друго одговарајуће радно место код истог или другог послодавца. Управни суд је оценио да је правилно тужени орган оспореним решењем одбио као неосновану жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа од 08.04.2005. године, јер је укинута радно место на које је тужилац био распоређен, а није постојала могућност да се исти распореди на друго одговарајуће радно место код истог или другог послодавца, па му је престала служба без његове сагласности, уз исплату отпремнине. Управни суд је нашао да је тужени орган правилно образложио зашто се тужиоцу није могло обезбедити ниједно од права из чл. 144. став 1. Закона о Војсци Србије.

Уставни суд је оценио да овакав став Управног суда представља произвољну примену материјалног права на штету тужиоца, указујући да је могућност заснивања радног односа тужиоца у другом предузећу, установи или државном органу на радном месту које одговара његовој стручној спреми, у поновном поступку утврђивана из обавештења Националне службе за запошљавање, Филијале за град Београд од 29.07.2009. године, из ког акта произлазе искључиво чињенице које су уследиле након 10.05.2011. године, када је подносиоцу уставне жалбе престала служба. Уставни суд је указао да, иако се предметне чињенице нису односиле на период који је претходио престанку службе подносиоцу уставне жалбе, тужени је на основу тог доказа закључио да подносилац пре престанка службе није могао засновати радни однос ван Војске и Министарства одбране, а које разлоге је у потпуности као правилне прихватио и Управни суд. Даље је навео да како подносиоцу пре престанка службе у Војсци није покушано да се обезбеди неко од поменутих права у спроведеном управном поступку нису утврђене чињенице на основу којих би се накнадно испитала могућност наведених права у периоду пре престанка службе, подносилац не може сносити штетне последице пропуштања управних органа да утврде те чињенице, што су били дужни да учине у складу са начелом официјалности и истражним начелом у управном поступку. Стога је Уставни суд оценио да су разлози Управног суда за примену меродавних одредби раније важећег Закона о Војсци Југославије засновани на произвољној оцени доказа и то на штету подносиоца уставне жалбе, због чега је нашао да му је повређено право оспореном пресудом на правично суђење зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава, па је сагласно члану 89. став 1. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", бр. 109/07...103/15) усвојио уставну жалбу.

Поступајући у извршењу одлуке Уставног суда, којом је поништена пресуда Управног

суда, Одељења у Новом Саду, У. 12633/11 од 29.11.2013. године, Управни суд је, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09) поново оценио наводе тужбе, одговора на тужбу и списе предмета, па је нашао да је тужба основана.

Управни суд је овај спор решио без одржавања усмене расправе, сагласно члану 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Према одредби члана 166. став 2. Устава Републике Србије, одлуке Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће.

Чланом 171. Устава утврђено је да је свако дужан да поштује и извршава одлуке Уставног суда (став 1.); да Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршења, када је то потребно (став 2.); а да се извршење одлука Уставног суда уређује законом.

Одредбом чл. 104. став 1. Закона о Уставном суду (“Сл. Гласник РС”, бр. 109/07...18/13), прописано је да су државни органи и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне и друге организације, удружења грађана или верске заједнице, дужни да, у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда.

Одредбом члана 89. став 2. Закона о Уставном суду, прописано је да, када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, може поништити појединачни акт, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице утврђене повреде или ускраћивања зајемчених права и слобода и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

У тужби, којим је покренуо управни спор, тужилац оспорава законитост решења туженог органа. Наводи да ни у поновним поступцима управни органи нису дали ваљане и недвосмислене доказе којима би поткрепили чињеницу да је укинута радно место тужиоца, истичући да су докази на којима је заснована оспорена одлука прибављени ретроактивно, па се не могу узети у обзир приликом одлучивања о жалби, као и да су новоприбављени докази, на које се позива тужени у образложењу оспореног решења, ирелевантни. Сматра да тужени није дао ваљано образложење, као и да тужени не може да утврђује чињенично стање уместо првостепеног органа, јер су чињенице морале бити утврђене пре доношења решења од 08.04.2005. године. Указује да је у време престанка службе био на боловању због задобијене повреде на раду, те да му служба у Војсци није могла престати док је био на боловању. Предложио је да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и у спору пуне јурисдикције реши ову управну ствар.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Према образложењу оспореног решења тужени орган је одбио жалбу тужиоца изјављену на решење првостепеног органа, којим је тужиоцу, цивилном лицу на служби у Војној пошти 3395-2 Батајница престала служба у МВО ВСЦГ са 10.05.2005. године и утврђено да не испуњава услове за остваривање права по члану 144. став 2. Закона о Војсци Југославије, са разлога што је у поступку, који је претходио доношењу ожалбеног решења,

утврђено да је укинато радно место на које је тужилац био распоређен, а није постојала могућност да се распореди на друго одговарајуће радно место код истог или другог послодавца.

Пресудом Управног суда, Одељења у Новом Саду, У. 12633/11 од 29.11.2014. године, одбијена је тужба тужиоца изјављена против оспореног решења туженог органа од 10.10.2011. године, јер је суд оценио да је правилно одлучио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа, налазећи да је другостепени орган на основу потпуно утврђеног чињеничног стања, правилно одбио жалбу тужиоца, јер је угашено радно место на које је био распоређен, а није постојала могућност да се распореди на друго одговарајуће радно место код истог или другог послодавца.

Одредбом члана 143. тачка 9. Закона о Војсци Југославије ("Службени лист СРЈ", бр. 43/94...37/02, "Службени лист СЦГ" бр. 7/05 и 44/05), који је био на снази у време престанка службе тужиоца, било је прописано да цивилном лицу у војсци престаје служба без његове сагласности, поред осталог, ако се укида радно место на које је распоређено или се смањује број извршилаца на једном радном месту. Према одредбама члана 144. став 1. тачка 1. и 2. истог закона цивилном лицу у војсци чије се радно место укида или се смањује број извршилаца на једном радном месту престаје служба ако му се претходно није могло обезбедити једно од следећих права – заснивање радног односа у другом предузећу, установи или државном органу на радном месту које одговара његовој стручној спреми, или стицање стручне оспособљености, доквалификације или преквалификације за рад у војсци или заснивање радног односа у предузећу, установи, односно државном органу.

Одредбом члана 90. став 4. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености ("Службени гласник РС", бр. 71/03 и 84/04), било је прописано да се запослени може пријавити Националној служби ради промене запослења.

Полазећи од цитираних законских одредби, Управни суд налази да се не може прихватити као правно ваљан став туженог органа да је утврђено да се тужиоцу није могло обезбедити неко од права из члана 144. став 1. Закона. Ово стога што је тужени могућност заснивања радног односа тужиоца у другом предузећу, установи или државном органу на радном месту које одговара њеној стручној спреми, утврдио из извештаја Националне службе за запошљавање, за град Београд од 29.07.2011. године, из ког акта произилазе искључиво чињенице које су уследиле након 10.05.2005. године, када је тужиоцу престала служба. Иако се наведене чињенице нису односиле на период који је претходио престанку службе тужиоца, тужени је на основу тог доказа закључио да тужилац пре престанка службе није могао засновати радни однос ван Војске и Министарства одбране. Члан 144. став 1. Закона престанак службе цивилног лица условљава тиме да му се претходно није могло обезбедити неко од права која су прописана наведеним законским одредбама. Околност да се цивилно лице налазило на служби у Војсци није спречавала да се све до датума престанка службе покуша заснивање радног односа на одговарајућем радном месту ван Војске и Министарства одбране, будући да је одредба члана 90. став 4. тада важећег Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености прописивала да се запослени могао пријавити Националној служби за запошљавање ради промене запослења. С обзиром на то да тужиоцу пре престанка службе у Војсци није покушано да се обезбеди неко од поменутих права, а у спроведеном управном поступку нису утврђене чињенице на основу којих би се накнадно испитала могућност остваривања наведених права у периоду пре престанка службе, Управни суд сматра да тужилац не може сносити штетне последице пропуштања управних органа да утврде те чињенице, што су били дужни да учине у складу са начелом официјалности и

истражним начелом у управном поступку. Стога су разлози туженог за примену меродавних одредби раније важећег Закона о Војсци Југославије засновани на произвољној оцени доказа, на штету тужиоца.

Тужени ће у поступку поновног одлучивања по жалби своју одлуку засновати на правном схватању Управног суда, сагласно одредби члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Суд је ценио захтев тужиоца за доношење одлуке у спору пуне јурисдикције, али је нашао да у конкретном случају нису испуњени законски услови из члана 43. став 1. Закона о управним споровима, јер природа ствари то не дозвољава и утврђено чињенично стање не пружа поуздан основ за то.

Са изнетих разлога, Управни суд је применом одредби члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 09.09.2016. године, III-4 У. 9649/16 (2011)

**Записничар
Наташа Малинић,с.р.**

**Председник већа-судија
Гордана Сукновић Бојација,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић**

ЉД